

Arrest

nr. 73 740 van 20 januari 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Wit-Russische nationaliteit te zijn, op 4 november 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 oktober 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 1 december 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DESSIN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaart het staatsburgerschap van Belarus te bezitten en van Belarussische origine te zijn. U kende problemen in Belarus sinds het moment dat u lid werd van de organisatie Molodaya Gramada (“Unie van Jongeren”). Jullie plakten affiches, jullie gingen van deur tot deur, en jullie verdeelden pamfletten pro Kozulin in het kader van de presidentsverkiezingen van maart 2006. In de zomer van 2003 was u aanwezig op een vergadering van de Molodaya Gramada. U werd meegenomen naar een politiepost van de Sovjestski-wijk. Uw gegevens werden genoteerd, en u werd vrijgelaten.

Anderhalve à twee maand later werden jullie opnieuw meegenomen. U werd beledigd en geslagen. U bleef 5 à 6 uur in het politiekantoor. U ging dan naar het ziekenhuis waar u 3 dagen bleef.

Op 16 juni 2004 verdeelden jullie pamfletten. Jullie werden aangehouden door medewerkers van de politie. Jullie werden meegenomen naar het centrale politiebureau. Er werd een pakket met drugs uit uw rugzak gehaald. U werd vastgehouden tot de volgende morgen. U tekende een uitreisverbod. Twee weken later werd u bij de politie geconvoceerd. U werd hard geslagen op de politiepost.

Er volgde een rechtszaak waarbij u op 1 oktober 2004 veroordeeld werd tot één jaar voorwaardelijk. U schreef een klacht tegen de behandeling door de agenten. U kreeg als antwoord van het parket dat het onmogelijk te bewijzen was dat het incident had plaatsgevonden.

Op 16 oktober 2006 werd u thuis opgebeld waarbij u gevraagd werd om met uw activiteiten te stoppen. Ze bedreigden u en ze zegden dat ze u fysiek zouden aanpakken.

Op 25 oktober 2006 werd u op straat geslagen door 2 mannen. De politie is gekomen, en jullie werden meegenomen. De feiten werden verdraaid, en er volgde een rechtszaak.

U werd op 20 maart 2007 veroordeeld tot anderhalf jaar gevangenschap op basis van artikel 339, II van het strafwetboek van Belarus : "slagen en verwondingen". Er staat in het vonnis vermeld dat u en een vriend een jonge man hadden geslagen, maar u geeft aan dat dit in de realiteit omgekeerd was. U hebt 2 dagen effectief opgesloten gezeten, en daarna kreeg u een half jaar huisarrest en een uitreisverbod. Daarna kreeg u amnestie.

In augustus 2008 werd u bij uw appartement aangevallen door mensen in burger. U werd meegenomen. U werd beledigd. Bij aankomst bij de politie duwde u een agent weg, en u liep weg. U ging dan een tijdje onderduiken.

U verliet Belarus op 14 september 2008, en u reisde met een minibus naar België. U reisde illegaal naar België. U kende geen persoonlijke paspoortcontrole.

U kwam België binnen op 16 september 2008, en u diende een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties op 16 september 2008."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"U verklaart tijdens het interview voor het Commissariaat-generaal dat u omwille van oppositieactiviteiten voor de organisatie Moladaya Gramada problemen kende in Belarus (gehoorverslag CGVS).

U geeft hierbij aan dat de politieke leiding van Moladaya Gramada, waaronder onder andere E. F. (...) zeker op de hoogte moeten zijn van uw problemen (CGVS, 2/12/2008, p. 10).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt echter dat na een persoonlijk contact met mijnheer E. F. (...) zelf, door mijnheer E. F. (...) werd geantwoord dat hij geen D. Z. (...) kent of een persoon met uw profiel en met de door u aangehaalde problemen. Bijgevolg kan hij geen bevestigend antwoord geven op de vraag of dergelijk persoon omwille van zijn activiteiten voor Moladaya Gramada problemen zou gekend hebben met de autoriteiten.

Concluderend kan dan ook gesteld worden dat er weinig geloof kan gehecht worden aan uw politieke engagement voor de politieke oppositie in Belarus aangezien zelfs de politieke verantwoordelijken die u persoonlijk aanreikt als personen die u en uw problemen zeker zouden moeten kennen, u niet blijken te kennen.

Verder kan worden opgemerkt dat, hoewel u op een aantal vragen wel een correct antwoord kan bieden, u op een aantal elementaire zaken over het politieke leven in Belarus geen of een foutief antwoord geeft, terwijl van een vermeende politieke activist toch zou kunnen verwacht worden dat er correct zou geantwoord worden.

Zo geeft u ten eerste aan dat de kandidaten van de oppositie verboden werden bij de parlementsverkiezingen van 2004 (CGVS, 2/12/2008, p. 7).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt echter dat er wel degelijk oppositiekandidaten werden toegelaten bij deze verkiezingen.

Ten tweede slaagt u er niet in aan te geven wie dan wel kandidaat zou geweest zijn bij deze parlementsverkiezingen van 2004 (CGVS, 2/12/2008, p. 7).

Ten derde geeft u enkele foutieve feiten weer in verband met de protesten na de presidentsverkiezingen van maart 2006.

Zo geeft u aan dat die protesten zich afspeelden op het Rode plein (daarna corrigeert u zich door te stellen dat u het niet weet), en stelt u dat de dag van de verkiezingen zelf (19 maart 2006) de massa die op het plein stond verdreven werd (CGVS, 2/12/2008, p. 8).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt echter dat de protesten doorgingen op het Oktoberplein en dat de betogers de eerste 5 dagen op het plein konden betogingen en dat het plein pas op 24 maart 2006 werd ontruimd door de ordetroepen.

Daarnaast dient te worden opgemerkt dat u absoluut geen begin van bewijs aanreikt waaruit uw politieke engagement zou kunnen blijken.

Concluderend kan dan ook gesteld worden dat hierdoor de geloofwaardigheid van uw politieke activiteit bijkomend wordt ondermijnd.

U legt in het kader van uw asielaanvraag een kopie neer van enkel een deel van uw paspoort.

Aangaande uw reisroute verklaarde u verder dat u zonder persoonlijke paspoortcontrole van Belarus naar België bent gereisd (CGVS, 2 december 2008, p. 5).

Hierover dient te worden opgemerkt dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt dat er quasi zonder uitzondering strenge en persoonlijke paspoortcontroles zijn aan de buitengrenzen van de Schengen-zone. Er kan dan ook weinig geloof worden gehecht aan uw verklaringen als zou u zonder (persoonlijke) paspoortcontrole de Schengen-zone zijn binnengekomen.

Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u bewust uw origineel paspoort achterhoudt om zo de hierin vervatte informatie over een eventueel verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden.

Gelet op het voorafgaande kan in uw hoofd geen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten (een kopie van een deel van uw paspoort, een rijbewijs, een bijlage in verband met uw militaire dienst, een bewijs dat u in de Tsjernobyl zone woonde, een werkboekje, en diploma's) bevatten informatie over uw identiteit, uw woonplaats, uw studies en uw werk, doch spreken zich niet uit over uw concrete problemen. Derhalve wijzigen deze documenten niets aan bovenstaande beslissing.

De documenten in verband met uw proces en veroordeling tot anderhalf jaar omwille van slagen en verwondingen (een vonnis van de rechtbank van Gomel op 20 maart 2007, een beslissing dat het dossier werd overgemaakt aan de rechtbank, een vaststelling in de hoedanigheid van beschuldigde, een kennisgeving van uitstel, een document met de melding wanneer de volgende zitting zal plaatsvinden, een beslissing van uitstel, een beslissing dat een strafzaak geopend is, een PV van aanhouding, een beroep om het dossier te herzien, een PV van fouillering, een PV van aanhouding, en convocaties van de rechtbank) bevatten de informatie dat u omwille van gemeenrechtelijke feiten (slagen en verwondingen) werd gearresteerd en na een hele procedure veroordeeld werd tot anderhalf jaar gevangenschap.

Aangezien nergens in deze documenten een verband wordt gelegd met uw politieke activiteiten wijzigen deze documenten niets aan bovenstaande beslissing.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat uit deze documenten nergens kan worden opgemaakt dat u niet over een eerlijk proces zou hebben kunnen beschikken, en blijkt duidelijk dat u over de nodige beroepsmogelijkheden kon beschikken.

De documenten in verband met uw proces en veroordeling tot één jaar voorwaardelijk omwille van bezit van drugs (een vonnis, de overdracht van een dossier aan het parket, het doorsturen van het dossier van het parket naar de rechtbank, en een beslissing om u te veroordelen tot 1 jaar voorwaardelijk) bevatten de informatie dat u omwille van gemeenrechtelijke feiten (bezit van drugs) werd gearresteerd en na een hele procedure veroordeeld werd tot een jaar voorwaardelijk.

Aangezien nergens in deze documenten een verband wordt gelegd met uw politieke activiteiten wijzigen deze documenten niets aan bovenstaande beslissing.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat uit deze documenten nergens kan worden opgemaakt dat u niet over een eerlijk proces zou hebben kunnen beschikken, en blijkt duidelijk dat u over de nodige beroepsmogelijkheden kon beschikken.

Het door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde medische attest van 05 juli 2004 bevat informatie over een opname in het ziekenhuis, en bevat een weergave van uw bewoordingen wat de redenen waren waardoor u die verwondingen hebt opgelopen. Gezien aan uw eigen woorden bezwaarlijk enige objectieve waarde kan worden toegemeten, wijzigt dit document niets aan bovenstaande beslissing.

De overige door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde medische attesten bevatten enkel een diagnose en spreken zich niet uit over de oorzaak van deze verwondingen. Derhalve wijzigen deze documenten niets aan bovenstaande beslissing.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde aanbevelingsbrief van uw vriend Mo. (...) kan, aangezien het een schrijven is van een vriend, bezwaarlijk objectieve waarde worden toegemeten. Derhalve wijzig dit document niets aan bovenstaande beslissing."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 4 november 2011 (zie p. 3) een schending aan van artikel 1, A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/2 en 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsook een schending van *"de beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting"*.

Verzoeker vat zijn toelichting aan door te verwijzen naar *"relevante rechtsleer"* waaruit volgens hem blijkt dat het begrip *"vrees"* moet worden geïnterpreteerd als *"verwijzende naar de persoonlijke, psychische toestand van de vluchteling, wat een subjectief element uitmaakt"*.

Hij voegt hieraan toe dat de commissaris-generaal niet kan oordelen of in hoofde van verzoeker al dan niet een dergelijke vrees bestaat, maar dat er aan het criterium een objectief element is toegevoegd, *"met name de vrees moet gegrond zijn"*. Dit laatste *"kan, mag en zelfs moet"* de commissaris-generaal beoordelen. Hij verwijst verder naar het handboek van het UNHCR en stelt dat de commissaris-generaal *"in het licht van deze richtlijnen voor de interpretatie van de Vluchtelingenconventie"* moet oordelen over het al dan niet bestaan van een gegronde vrees voor vervolging.

Volgens verzoeker *"faalt de argumentatie nopens de zogenaamde tegenstrijdigheden"* en wordt zijn relaas net méér aannemelijk gemaakt door de nieuwe stukken.

Waar in de bestreden beslissing gesteld wordt dat E. F. verzoeker niet kent, laat verzoeker gelden (zie het verzoekschrift, p. 4) dat E. F. *"een informant, een officieuze medewerker is van het Comité voor de Staatsveiligheid (KGB)"* is; hij stelt dit te weten op basis van betrouwbare informatie die hij kreeg via vertegenwoordigers van de Belarussische democratische beweging die zich zowel in België als in Wit-Rusland bevinden. Om deze reden kon E. F. volgens verzoeker zijn deelname aan de democratische beweging niet bevestigen; *"dan zou hij op die manier toegeven dat de mensenrechten grof worden geschonden in Belarus"* en aangezien E. F. geen officiële medewerker is van de KGB zou een van zijn opdrachten er uit bestaan de indruk te geven dat alles rustig, kalm en goed verloopt in Belarus.

De contacten die de commissaris-generaal in dit verband had met E. F. zou tevens een probleem scheppen voor verzoeker; hij is namelijk van mening dat E. F. zal hebben doorgegeven aan de KGB dat verzoeker zich in België bevindt en dat hij hier asiel heeft aangevraagd. Verzoeker stelt (zie het verzoekschrift, p. 5) dat hij door het aanvragen van asiel in België, zich schuldig heeft gemaakt *"aan verschillende artikelen van het Wetboek van Strafrecht van de Republiek Belarus"* en dat *"alleen al op basis van deze omstandigheden is het voor verzoeker niet mogelijk om terug te keren naar zijn land van herkomst"*.

De in de bestreden beslissing jegens verzoeker weerhouden vaagheden aangaande het politieke leven in Belarus, wijt hij aan het feit dat hij zich *"nooit verdiepte en nooit ingeburgerd geraakte in de politiek van de Republiek Belarus"*; hij stelt dat hij een *"actieve stellingname"* onderhoudt als staatsburger en verklaart deel te hebben genomen aan de strijd tegen de dictatuur. Hij herhaalt dat hij flyers en kranten bedeede, dat hij propaganda voerde, dat hij deelnam aan meetings met kiezers; hierdoor en wegens zijn banden met E. F., M., S., G. en anderen, heeft verzoeker *"vijanden gemaakt aan de andere kant van de staat"*. Door zijn contacten met bepaalde mensen is hij zelf in het vizier gekomen; er werd volgens hem een dossier opgesteld over hem.

Hij is tevens van mening (zie het verzoekschrift, p. 5) dat de agenten van de KGB er wellicht van overtuigd zijn dat verzoeker zich bezighoudt met *"actieve subversieve activiteiten met als doel het regime van Loekasjenko omver te werpen, de Belarussische republiek in diskrediet te brengen"*. Vervolgens laat verzoeker gelden dat hij in België al diverse malen deelnam aan acties georganiseerd door politieke vluchtelingen tegen de dictatuur in Wit-Rusland; hierdoor heeft hij de potentiële gevangenisstraf waaraan hij zal worden blootgesteld bij een terugkeer naar zijn land van herkomst aanzienlijk verhoogd.

Waar de bestreden beslissing stelt dat de documenten in verband met verzoekers proces en veroordeling geen verband houden met zijn politieke activiteiten, laat hij gelden (zie het verzoekschrift,

p. 6) dat het een algemeen bekend gegeven is *“dat er niemand veroordeeld wordt in de Republiek Belarus voor politieke artikelen”*. Hij verklaart dat alles wordt gedaan om mensen af te schrikken en mensen te rekruteren. Volgens hem is men ook tot alles in staat: afranselen, in een huis van bewaring opsluiten voor enkele etmalen, drugs toestoppen, beschuldigen van verzet tegen de machtsorganen, strafzaken voor klein hooliganisme, ...

De commissaris-generaal kende aan het medisch attest geen objectieve waarde toe. Verzoeker antwoordt hierop dat hij tussen 1 juli en 5 juli 2004 in behandeling was in het ziekenhuis nadat hij was geslagen door een politieagent; hij verklaart dat de agressie plaatsvond toen het donker was en dat er geen getuigen waren. Hij herhaalt (zie het verzoekschrift, p. 6) tevens dat hij een mededeling kreeg van het Parket *“dat het praktisch onmogelijk was om de schuld van de politiemedewerker te bewijzen”*.

Verzoeker voert vervolgens een schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

De bestreden beslissing stelt dat verzoeker geen aanspraak kan maken op de subsidiaire bescherming. Verzoeker antwoordt dat het algemeen geweten is dat de politieke hervormingen in Belarus niet willen vlotten; *“sinds het aantreden van president Loekasjenko is de politieke macht verviervoudigd, terwijl het de oppositie-groeperingen nagenoeg onmogelijk wordt gemaakt om op de voorgrond te treden”*.

Volgens verzoeker wordt het bewijs hiervan geleverd door de problemen die hij ondervond met politie en justitie; hij meent tevens dat hij die problemen opnieuw zal ondervinden indien hij zou terugkeren naar zijn land van herkomst.

Verzoeker is van mening dat in de bestreden beslissing de subsidiaire bescherming *“slechts in heel algemene bewoordingen”* en *“zonder verdere motivering”* wordt afgewezen.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen en van hem de vluchtelingenstatus te erkennen; hem minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.2. De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is.

Reeds herhaaldelijk werd beslist dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele procedure is, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (zie RvS 14 maart 2005, nr. 141.946; RvS 2 februari 2007, nr. 167.415; RvS 12 september 2001, nr. 98.827). Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat zodat verzoeker niet aantoonde hoe hij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft.

De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over

de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Verzoeker beweert in zijn verzoekschrift dat E. F. *“een informant, een officieuze medewerker is van het Comité voor de Staatsveiligheid (KGB)”* is. Om die reden zou E. F. de deelname van verzoeker aan de democratische beweging in zijn land van herkomst niet willen bevestigen; *“dan zou hij op die manier toegeven dat de mensenrechten grof worden geschonden in Belarus”* en daarbij zou een van zijn opdrachten erin bestaan de indruk te geven dat alles rustig, kalm en goed verloopt in Belarus.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker bovenstaande beweringen niet in het minst staft. Zijn uitleg dat hij weet via *“betrouwbare informatie die hij kreeg van vertegenwoordigers van de Belarussische democratische beweging die tegenwoordig op het Belgisch en het Belarussisch grondgebied verblijven”*, is een blote bewering.

Bovendien merkt de Raad op dat verzoeker zelf bij zijn verhoor op het Commissariaat-generaal E. F. aanduidde als iemand die hem bekend was en toen, niettegenstaande deze hem bekend was, geen melding maakte -omdat hij blijkbaar niet wist- dat E. F. een informant was van de KGB; niettegenstaande volgens verzoeker (zie hoger) uit betrouwbare informatie van vertegenwoordigers van de Belarussische democratische beweging -die tegenwoordig ook op het Belgisch grondgebied verblijven- blijkt dat hij een informant was.

De Raad treedt de commissaris-generaal dan ook volmondig bij wanneer die stelt dat de bewering van verzoeker dat E. F. een informant was van de KGB, een gekunstelde post-factum verklaring betreft die duidelijk na reflectie tot stand is gekomen om de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoeker niet bij deze persoon bekend is -wat ingaat tegen de geloofwaardigheid van zijn relaas-, af te zwakken.

De vaststelling dat E.F. -wiens naam als politiek verantwoordelijke verzoeker persoonlijk aanreikt als persoon die hem en zijn problemen zeker zou moeten kennen-, verzoeker niet blijkt te kennen, vernietigt de geloofwaardigheid van verzoeker. Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan zijn politiek engagement voor de oppositie in Belarus.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift ook aan dat hij de mening toegedaan is dat E. F. zeker aan de KGB zal hebben doorgegeven dat hij zich in België bevindt en hier asiel heeft aangevraagd.

Hij laat ook gelden dat hij, juist daardoor, zich schuldig heeft gemaakt *“aan verschillende artikelen van het Wetboek van Strafrecht van de Republiek Belarus”* waardoor het niet meer mogelijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst.

Aangezien de Raad geen geloof hecht aan verzoekers verklaring dat E. F. een informant is, is zijn voorgehouden vrees dat voormelde aan de KGB heeft doorgegeven dat verzoeker hier asiel heeft aangevraagd, eveneens van geloofwaardigheid ontdaan.

De Raad treedt de commissaris-generaal bij wanneer die stelt zijn confidentialiteitsverplichting niet te hebben geschonden. Artikel 4, §4, eerste lid van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van

de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen luidt als volgt: *“De ambtenaar deelt noch informatie betreffende de asielaanvraag, noch het feit dat een asielaanvraag werd ingediend mee aan de vermeende actoren van vervolging of ernstige schade van de asielzoeker”*.

Uit het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal geen informatie heeft meegedeeld of opgevraagd aan aangestelden van de Wit-Russische Staat, maar aan personen die, volgens verzoeker zelf, zijn medestanders zijn en op de hoogte zijn van zijn problemen.

De in de bestreden beslissing lastens verzoeker weerhouden vaagheden omtrent het politieke leven in Belarus, legt verzoeker uit als dat hij zich *“nooit verdiepte en nooit ingeburgerd geraakte in de politiek van de Republiek Belarus”*.

De Raad is van oordeel dat van verzoeker in redelijkheid kon worden verwacht dat hij als lid van de oppositie op de hoogte was van de elementen waarover hij op het Commissariaat-generaal werd verhoord. De bewering van verzoeker dat hij zich *“nooit verdiepte in de politiek van Belarus”*, wordt dan ook niet aanvaard om zijn onwetendheid omtrent de activiteiten en de verkiezingsdeelname van de oppositie, te verschonen.

De Raad stelt aldus vast dat verzoekers gebrekkige kennis steun vindt in het administratief dossier; zijn verweer in het verzoekschrift wordt niet aanvaard; de Raad neemt aldus integraal de desbetreffende motivering dienaangaande in de bestreden beslissing over.

Op de opmerkingen in de bestreden beslissing over de stukken van verzoeker aangaande zijn proces en zijn veroordeling, antwoordt verzoeker dat het een algemeen bekend gegeven is dat er *“niemand veroordeeld wordt in de republiek Belarus voor politieke artikelen”*.

Dit antwoord heeft ook slechts de waarde van een blote bewering die aldus geen afbreuk doet aan de vaststelling door de commissaris-generaal dat er nergens in de neergelegde documenten een verband wordt gelegd met verzoekers politieke bedrijvigheden.

De Raad stelt dan ook vast dat de door verzoeker bijgebrachte stukken zijn verklaringen omtrent zijn politieke activiteiten niet steunen.

Verzoeker herhaalt aangaande het voorgelegde medisch attest dat hij tussen 1 juli en 5 juli 2004 in behandeling was in het ziekenhuis nadat hij was geslagen door een politieagent, dat het op het ogenblik van de feiten donker was, dat er geen getuigen waren en dat hij een mededeling kreeg van het Parket *“dat het praktisch onmogelijk was om de schuld van de politiemedewerker te bewijzen”*.

Deze beweringen weerleggen echter geenszins de vaststelling dat dit attest slechts een weergave bevat van de eigen bewoordingen van verzoeker over de oorzaak van de letsels; dit stuk heeft daaromtrent dan ook geen objectieve bewijswaarde.

Verder stelt de Raad vast dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen. Het louter herhalen van verklaringen is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt immers aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoeker in gebreke blijft.

Ten slotte merkt de Raad op dat verzoeker geen poging onderneemt om de in de bestreden beslissing weerhouden ongeloofwaardigheid in verband met zijn reisweg en reisdocumenten, te verklaren of weerleggen.

Verzoeker verklaarde dat hij zonder persoonlijke paspoortcontrole van Belarus naar België is gereisd. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt echter dat er quasi zonder uitzondering strenge en persoonlijke paspoortcontroles zijn aan de buitengrenzen van de Schengen-zone.

De Raad hecht dan ook geen geloof aan verzoekers verklaringen als zou hij zonder (persoonlijke) paspoortcontrole de Schengen-zone zijn binnengekomen. Hierdoor ontstaat inderdaad het vermoeden dat verzoeker bewust zijn origineel paspoort achterhoudt om zo de hierin vervatte informatie over een eventueel verkregen visum voor zijn reis naar België, het moment en de wijze waarop hij uit zijn land vertrokken is, verborgen te houden.

Deze vaststellingen keren zich eveneens tegen de geloofwaardigheid van verzoeker.

Gelet op bovenstaande vaststellingen is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig en is er derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift (zie p. 7), als bijlage 3, -fotokopieën van enkele- “foto’s” waarop enkele personen voorkomen die blijkbaar op de openbare weg, een spandoek, enkele vlaggen en ballonnen dragen, een grafzerk bezoeken, zich lieten fotograferen op de trappen van een hoogkoor. Het verzoekschrift geeft geen enkele duiding bij deze foto’s maar stelt enkel dat (zie p. 3) *“Integendeel door de nieuwe stukken van verzoeker wordt zijn relaas uit de vorige verhoren net méér aannemelijk gemaakt”*. De Raad ziet niet in hoe die foto’s verzoekers ongeloofwaardig relaas meer aannemelijk maken.

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift ook aan dat hem ten onrechte door de commissaris-generaal de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd.

Hij stelt dat het algemeen geweten is dat de politieke hervormingen in Belarus niet willen vlotten, dat sinds het aantreden van president Loekasjenko de politieke macht verviervoudigd is, terwijl het de oppositiegroeperingen nagenoeg onmogelijk wordt gemaakt om op de voorgrond te treden; hij besluit dat de subsidiaire bescherming *“slechts in heel algemene bewoordingen”* en *“zonder verdere motivering”* wordt afgewezen.

Het asielaanvraag van verzoeker werd als ongeloofwaardig van de hand gewezen.

Verzoeker kan zich niet baseren op een ongeloofwaardig relaas om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a. en b. van de vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Het feit dat deze motieven gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, ‘wordt niet toegekend’.

2.5. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die deze afdoende motiveren.

In acht genomen wat voorafgaat, is er geen reden om de bestreden beslissing te hervormen.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voorbereid en gestoeld op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker werd opgeroepen voor een verhoor, dat hij tijdens zijn verhoren op 13 november en 2 december 2008, in bijzijn van zijn advocaat, de kans kreeg om zijn asielmotieven uiteen te zetten en bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is.

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE